

[Gerda Mundt.]

selv om man havde Lyst til det, opgiver det. Hvor bor Degnen, eller hvor bor Klokkeren? Det er ikke altid let at vide, og man kvier sig ofte ved at gaa ind i Præstegaarden, selv om det vel sjældnen gaar saadan som i et Tilfælde, der blev mig berettet, hvor det havde været umuligt at faa Nøglen til Kirken midt paa Dagen, fordi Præsten var ved at sove til Middag. Man skal have Lov til at gaa stiltørdigt ind i en Kirke, baade naar man er ene, og naar man er en lille Flok, for at kunne holde en stille Time dør. Jeg husker, da jeg for en Del Aar siden kom her til København, hvor det forargede mig at se de lukkede Kirkestole og høre denne Raslen med Nøgler under Gudstjenesten. Det er nu afskaffet, men det er stadig saadan, at mange af vore Kirker er lukket med Gitterdøre. Man kan godt have Lov til at kigge ind, men man har ikke Lov at gaa derind. Jeg mener, at Dørene skulde staa aabne.

Jeg har netop det sidste Aar tænkt paa, at de lukkede Kirker er noget af et Symptom, for Kirken har ogsaa aandelig været lukket for en stor Del af Folket, saadan at dens Budskab ikke er blevet levende for dem, for hvem det var bestemt, saa de ikke har forstaaet det Budskab, som skulde komme fra Kirken, om Forbindelsen mellem Gud og Mennesker. Jeg har selv først i det sidste Aar forstaaet, at vi paa en dobbelt Maade trænger til at aabne Folkekirken for langt større Skarer. Jeg tror ikke, Faren ved de aabne Kirker er saa overordentlig stor. Vi har jo ikke saa lidt Fælleskultur her i vort Land. Rundt i vore Parker er der næsten aldrig nogen, der tager noget, de ikke har Lov at tage, og jeg mener ogsaa, man godt kunde betro Mennesker at gaa ind i Kirkerne, vise dem den Tillid; jeg tror ikke, den i mange Tilfælde vilde blive brudt.

Særligt vil jeg gerne sige et Par Ord om Domkirkerne i vort Land. Jeg har ligesom saa mange af mine ærede Kolleger her i Tinget haft Lejlighed til i Løbet af Sommeren at komme rundt til Møder ud over Landet, og jeg er ofte gaaet hen til Domkirkerne, men naar man kommer dør, er de næsten altid lukkede. Kommer man henimod Aften, saa lyder Bedeslagene fra Taarnet, men Kirken er lukket i den stille Bedetime. Der er Fare for, at vore Domkirker, som ejer de rige Minder, paa Hverdage i højere Grad skal blive Museer end Kirker. Jeg ved f. Eks., at Mennesker i Roskilde, som ønsker at have en stille Time i Kirken, ofte gaar ind i den katolske Kirke. I Vi-

borg stod der paa Domkirkens Dør Besked om, at Kirken var aaben et Par Timer for Byens Beboere til Andagt, og ellers kunde man bese den til de og de Tider, og saa kostede det saa og saa meget.

Jeg mener, som sagt, at Kirkerne bør aabnes, og at Folk skal lære at gaa i Kirke ikke blot for at høre Præsten prædike, men ogsaa for at bruge Kirken til det, den egentlig er: et Bedehus. Vor Tids travle Uro og de mange smaa og snævre Hjem kan netop gøre dette stærkt paakrævet. Derved vilde vi imødekomme en Trang hos mange, og jeg vil gerne anmode den højtærede Kirkeminister om paa dette Punkt at imødekomme den Trang og støtte den Bestræbelse, der fra forskellige Sider er oppe, saa at vi nu ved Reformationsjubilæet tager denne Sag op til Løsning.

Endvidere vil jeg kort berøre Spørgsmaalet om Ungdommens Arbejdspligt; det er blevet nævnt af mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, og af flere andre Talere. Jeg tror, dette er en af de Veje, vi skal gaa for at faa en alsidig Uddannelse af dansk Ungdom, samtidig med at den for Ungdommen saa skæbnesvangre Arbejdsløshed derved modarbejdes. Det er en Sag, der er stor Interesse, ja, jeg kan godt sige stor Sympati for i vide Kredse, ogsaa blandt de unge selv. Det er en stor Ulykke for vort Land, at saa mange unge mellem 18 og 25 Aar gaar arbejdsløse, fordi de gaar Glip af den fysiske og aandelige Glæde, der er ved Arbejdet. Alle Kræfter maa sættes ind paa at modarbejde denne Arbejdsløshed. Vi har jo en Lov om Modarbejdelse af Ungdomsarbejdsløshed, og jeg havde netop for kort Tid siden Lejlighed til at se den Lejr for arbejdsløse unge, som Københavns Kommune har oprettet ved Tisvilde Hegn; de unge lavede bl. a. Cyklestier og gjorde andet samfundsnyttigt Arbejde, og Forholdene var i det hele taget særdeles gode. Men Arbejdspligten vil jo blive noget andet, fordi dens Indførelse betyder, at alle skal være med. Den skal naturligvis sættes i Forbindelse med praktisk Arbejde og praktisk Uddannelse, og kan den føre til, at de paagældende Mennesker senere faar Arbejde, vil det jo være en Fordel.

Men ogsaa de unge Kvinder bør have Del i denne Arbejdspligt. Kvinderne har nu fuld Borgerret og fuld Stemmeret, og derfor skal Kvinderne ogsaa være med til at bære Byrden, hvad jeg tror, de vil gøre med stor Glæde. Ogsaa her skal Uddannelse og Arbejde gaa Haand i Haand.

En praktisk Uddannelse i Husgerning, herunder Madlavning og Spædbørnspleje